

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. A. S.**, narozený dne X
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
t. č. X
zastoupený Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s.
sídlem Havlíčkovo náměstí 2, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-1047/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), kterým žalovaný nepovolil žalobci vstup na území České republiky (dále jen „ČR“) na základě § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba, na niž se nepovoluje vstup na území ČR, byla podle § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovena do 13. 10. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Dle žalovaného byly v případě žalobce naplněny důvody pro nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, protože existuje důvodná obava, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Je nezbytné s ním vést řízení o udělení mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody, protože nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Podle názoru žalobce správní orgán neprokázal, že by žalobce představoval hrozbu pro veřejný pořádek podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.
3. Pro žalovaného bylo podstatné, že žalobce přicestoval do ČR a pokusil se vstoupit na její území, ačkoliv k tomu nedisponoval platným vízem ani pobytovým oprávněním. Do ČR přicestoval za použití padělků cestovního dokladu, který mu zařídil za úplatu převaděč. Z jeho výpovědi vyplývá, že v ČR nechce setrvat a chce pokračovat do Nizozemska, kde má známé a kde chce pracovat. K tomuto žalobce odkázal na výklad pojmu „veřejný pořádek“ v kontextu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu se vyjádřil Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-601/15 PPU, J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie ze dne 15. 2. 2016.
4. Žalovaný uvádí, že žalobce přicestoval do ČR a pokusil se vstoupit na její území bez platného víza či povolení k pobytu. Žalobce nepopírá, že takové jednání je v rozporu s právními předpisy; samo o sobě však není důkazem skutečné hrozby pro bezpečnost státu či veřejný pořádek. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pouhý fakt nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30, rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31 či usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Pokud je neoprávněný vstup spojen s podáním žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z pronásledování, nelze hrozbu pro veřejný pořádek dovozovat pouze z absence platného pobytového oprávnění.
5. Žalobce je příslušníkem náboženské menšiny Ahmadíjů, kteří v Pákistánu čelí dlouhodobé a systematické perzekuci. Od roku 1974, kdy byli ústavně prohlášeni za „nemuslimy“, jsou jejich náboženské projevy kriminalizovány, což zahrnuje zákaz identifikace jako muslim, používání islámské symboliky či veřejné praktikování víry. Od roku 1984 byly přijaty další zákony, které dále omezily jejich náboženskou svobodu. Ahmadíjové jsou vystaveni rozsáhlému násilí, včetně vražd, útoků na modlitebny, ničení hrobů, falešných obvinění z rouhání, svévolného zadržování, diskriminace v politickém i veřejném životě a nenávistné propagandy – často ze strany extremistických skupin, ale i za mlčenlivé účasti nebo nečinnosti státních orgánů. Podle mezinárodních organizací je jejich perzekuce zakotvena v zákonech a podporována státem. Úřady často nechrání Ahmadíje před útoky, naopak někdy oběti kriminalizují. Situace se dále zhoršila v letech 2023 a 2024, kdy došlo k nárůstu útoků, zatčení během svátků a zásahům do jejich soukromého i náboženského života. Tito lidé nejsou v praxi chráněni ani rozhodnutími soudů a jejich základní práva jsou systematicky porušována. V této souvislosti žalobce odkázal na různé zdroje.
6. Žalobce neměl reálnou možnost legálně opustit Pákistán a požádat o mezinárodní ochranu v bezpečné zemi, neboť jako příslušník náboženské menšiny Ahmadíja čelil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

systemové diskriminaci. Získání právní pomoci či kontakt s úřady je pro Ahmadíje obtížné a pokus o legální vycestování (například za účelem podání vízové nebo azylové žádosti) je spojen s vysokým rizikem dalšího pronásledování, neboť taková aktivita může být odhalena a zneužita státními orgány.

7. Žalovaný dále dovozuje existenci nebezpečí pro veřejný pořádek z použití padělaného cestovního dokladu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 52 A 12/2023–38, potvrzený usnesením ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023-24, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023–37, potvrzený usnesením ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 Azs 311/2023-25. Ve všech těchto případech se jednalo o žadatele o mezinárodní ochranu, jimž bylo nepovoleno vstoupit na území z důvodu údajného ohrožení veřejného pořádku, přičemž rozhodným faktorem bylo pouze padělané vízum. Soudy však konstatovaly, že samotné použití padělaného víza nepostačuje ke konstatování skutečného ohrožení veřejného pořádku bez další individualizace jednání. Ve světle judikatury a výkladu pojmů „bezpečnost státu“ a „veřejný pořádek,“ by muselo jít o jednání zjevně závažnější povahy, než je samotné použití padělaného dokladu.
8. V daném případě je nezbytné zohlednit také osobní situaci žalobce, a to zejména v kontextu systematického pronásledování příslušníků náboženské menšiny Ahmadíja v Pákistánu. Jednalo se o jeho první cestu mimo území Pákistánu, kterou absolvoval výhradně na základě pokynů zprostředkovatele, ve snaze dostat se do bezpečné země. Žalobce neměl žádné právní povědomí o způsobu cestování ani o povaze či pravosti dokladů, které mu byly předány, a nebyl schopen posoudit, do jaké míry může být takový postup právně problematický.
9. Žalovaný dále tvrdí, že žalobce hodlá v porušování právních předpisů pokračovat tím, že chce opustit ČR a dostat se do Nizozemska. Toto tvrzení žalovaný vyvozuje z odpovědi žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce také uvedl, že bylo domluveno, že po příletu pojedí taxíkem do Nizozemska. Žalovaný však nezjišťoval širší kontext situace. Žalobce si cílovou destinaci sám nevybral – cesta do Nizozemska mu byla sdělena převaděčem, který zajišťoval celou přepravu. Žalobce neměl možnost ovlivnit trasu ani cílovou destinaci a přijal ji pouze jako součást zajištěného úniku ze země. Z tohoto důvodu následně kontaktoval známé ahmadíjské krajany v Nizozemsku. O tom svědčí i skutečnost, že po příletu nevěděl, že se nachází v Praze, a měl pouze informaci, že se má přesunout taxíkem dál do Nizozemska. Žalobce nemá v úmyslu pokračovat v cestě po tom, co požádal o mezinárodní ochranu v ČR. Jeho předchozí tvrzení bylo popisem původního plánu převaděče, kterému se podřídil. Nelze vyvozovat jednoznačný závěr o úmyslu žalobce porušovat právní předpisy či ohrožovat veřejný pořádek pouze na základě jeho uvedení cílové destinace (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023-24).
10. Dále bylo pro žalovaného podstatné, žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co mu byl odepřen vstup na území ČR, když skutečnosti, které vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, mu byly známy již před příjezdem do ČR a před samotným odepřením vstupu. Žádost o mezinárodní ochranu se správnímu orgánu proto jeví jako účelová. Žalobce nepřicestoval do ČR z žádné země, kde by mu hrozilo nebezpečí, nýbrž ze Spojených arabských emirátů, přičemž předtím pobýval v Kataru.

11. Žalobce však pochází ze zcela odlišného kulturního a jazykového prostředí, nebyl obeznámen s českým právním řádem ani právním řádem jiného evropského státu, který se podílí na Společném evropském azylovém systému, a ani nezná přesný postup pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ať již v ČR nebo v jiném evropském státě. Český zákon o azylu ani žádný přesný postup či formální náležitosti žádosti o mezinárodní ochranu nestanoví, že by tak měl žadatel o azyl učinit ještě před tím, než předloží doklady ke kontrole. Z rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že podání žádosti o mezinárodní ochranu nemusí nutně následovat okamžitě po vstupu na území bezpečné země. Například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 8. 2023, č. j. 50 A 11/2023-20, konstatoval, že „*nespatřuje nic závadného na tom, že se osoba zamýšlející požádat po příletu o mezinárodní ochranu rozhodne zrealizovat daný krok až poté, co na letišti úspěšně projde přes odbavení, a až pak se začne zabývat vyhledáváním úřadu příslušného k přijetí její žádosti.*“ Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30, uzavřel, že „*prostý fakt, že stěžovatel podal žádost až několik hodin poté, co mu byl policií odepřen vstup na území ČR, v žádném případě neodůvodňuje závěr o účelovosti mezinárodní ochrany a potažmo o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek.*“ Nelze tak automaticky dovozovat účelovost žádosti o mezinárodní ochranu pouze z toho, že ji žalobce podal až po svém zadržení při hraniční kontrole. Žalovaný tedy neprokázal, že by individuální chování žalobce představovalo skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku.
12. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce nepřicestoval do ČR z žádné země, kde by mu hrozilo bezprostřední nebezpečí, nýbrž ze Spojených arabských emirátů, přičemž předtím pobýval v Kataru, žalobce namítl, že ani jedna z těchto zemí není smluvní stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Uprchlíci zde nejsou uznáváni jako právní kategorie a nemají nárok na status, ochranu ani podporu vyplývající z této úmluvy. Pobyt v těchto zemích tedy nelze považovat za dostupnou ani bezpečnou alternativu mezinárodní ochrany.
13. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že s ohledem na systematické nerespektování právních předpisů a účelové jednání žalobce, dospěl žalovaný k závěru, že uložení mírnějších opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné a nezabránilo by dalšímu protiprávnímu jednání, například neoprávněnému překročení státní hranice. Žalobce trvá na tom, že nebyla prokázána jeho snaha zneužít institut mezinárodní ochrany, a nelze proto bez dalšího dovozovat závěr o jeho osobní nespolehlivosti. Za těchto okolností nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že by žalobce s jistotou nerespektoval případná zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
14. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se omezil na formální posouzení situace žalobce, aniž by konkrétně zhodnotil, zda by sledovaného účelu, tedy zajištění přítomnosti žalobce na území ČR po dobu probíhajícího řízení, nebylo možné dosáhnout mírnějším způsobem, například uložením povinnosti zdržovat se v určeném místě, pravidelně se hlásit příslušnému správnímu orgánu nebo jinou formou spolupráce podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný v rozhodnutí nijak konkrétně neodůvodnil, proč by v případě žalobce nebylo možné očekávat spolupráci se správními orgány při uložení některého ze zvláštních opatření. Obecné tvrzení o systematickém nerespektování právního řádu je paušální a nevychází z konkrétního skutkového stavu projednávané věci.

15. Žalobce zároveň upozornil na podmínky v Příjímacím středisku Praha - Ruzyně, které je situováno v uzavřeném suterénním prostoru letiště. Žadatelé o mezinárodní ochranu jsou zde drženi v prostorách bez přístupu denního světla, s nepřetržitým umělým osvětlením. Jedinou možností pobytu venku je malý betonový dvůr pro kuřáky, obehnaný vysokou zdí, kam proniká minimum přirozeného světla. Prostor je navíc vystaven silnému hluku z leteckého provozu, který je vnímatelný i v noci a narušuje spánek a psychický stav zajištěných osob. Tyto podmínky mají negativní dopad na duševní zdraví žadatelů, a proto je nezbytné, aby při rozhodování o omezení osobní svobody v tomto zařízení byl důsledně prováděn test proporcionality. Ten by měl zohlednit nejen samotný důvod zajištění, ale i vhodnost a přiměřenost prostředí, ve kterém má být omezení vykonáváno, a současně zvážit možnost uložení alternativních opatření. Podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je žalovaný povinen zvážit uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona před tím, než přistoupí k rozhodnutí o zajištění. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o nepovolení vstupu představuje závažný zásah do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, a s přihlédnutím ke specifickým podmínkám zajištění na Letišti Václava Havla, by takové opatření mělo být využíváno pouze v krajních případech a po dobu skutečně nezbytně nutnou.
16. Na základě výše uvedeného se žalobce domnívá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně zhodnotil skutkový stav, na jehož základě vydal napadené rozhodnutí. V důsledku toho bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 73 odst. 3 zákona, neboť žalobce nenaplnuje důvody pro nepovolení vstupu. Tím, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, došlo z jeho strany rovněž k porušení zásady materiální pravdy, zakotvené v § 3 správního řádu. Žalobce má také za to, že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všem skutečnostem, které v řízení vyplývaly, čímž porušil povinnost danou § 50 odst. 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný shrnul podstatné okolnosti případu. Žalovaný má za to, že se žalobce snaží účelově bagatelizovat závažnost protiprávního jednání, jehož se vědomě a plánovaně dopustil. V žalobě odkazuje na rozsudky, které se však zabývaly odlišnou situací, tj. cizí státní příslušníci se snažili vstoupit na cestovní doklady, jejichž byli oprávněnými držiteli, ale tyto byly opatřeny padělanými vstupními vízy či přechodovými razítky různých členských států EU, tedy se při příletu nesnažili skrýt svoji skutečnou identitu. Žalobce nemá nijak snížený intelekt, je zdravý, tudíž si musel být vědom toho, že použitím padělaného cestovního dokladu se dopouští protiprávního jednání. To, že si to plně uvědomoval, prokazuje fakt, že ze země původu do Kataru cestoval na pákistánský cestovní doklad, jehož je oprávněným držitelem, a až při cestě z Kataru před Abú Dhabí do ČR použil padělaný cestovní doklad. Tvrzení žalobce, že si nemohl určit, jaká země bude jeho cílová destinace, je účelové, neboť do protokolu ze dne 19. 9. 2025 uvedl, že ještě před odletem ze země původu kontaktoval známé v Nizozemí. Cestu mu převaděč naplánoval za úplatu, z toho lze dovozovat, že se nejprve na konkrétní destinaci vzájemně s převaděčem dohodli, a až pak předal žalobce převaděči dohodnutou finanční částku. Žalovaný se rovněž odmítavě staví ke sdělení žalobce, že po příletu do ČR nevěděl, že se nachází v Praze, neboť už v Abú Dhabí si mohl na palubním lístku přečíst, kam linka č. X směřuje a jistě tato informace minimálně jednou na palubě letadla zazněla z hlášení. Spojené arabské emiráty a Katar nejsou smluvními státy Úmluvy o postavení uprchlíků

z roku 1951, ale to nic nemění na tom, že jde o státy, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, správnímu orgánu není známo, že by Ahmadíjové byly v těchto státech pronásledovány, přičemž obě země udělují za předpokladu splnění tamějších podmínek pracovní či jiné druhy pobytových víz. Správní orgán i nadále trvá na tvrzení, že do ČR přicestoval z bezpečné země. Z výpovědi žalobce do protokolu k žádosti žalovaný dovozuje, že cílem žalobce nebylo dostat se do první bezpečné země, ale do předem vybrané země z ekonomických důvodů, která disponuje vstřícnějším sociálním systémem.

18. Správní orgán nerozporuje, že příslušníci náboženské skupiny Ahmadíjové jsou v Pákistánu různými způsoby omezováni, diskriminováni až perzekuováni. Nicméně ze samotné výpovědi žalobce nevyplývá, že by odešel z vlasti kvůli ohrožení na životě, ale výhradně z ekonomických důvodů, neboť se nebyl schopný v zemi původu uživit. Z jeho výpovědi přitom vyplynulo, že dokud jeho otec žil a pracoval, netrpěli finanční nouzí, naopak jeho otec byl i v tamějších nepříznivých podmínkách zřejmě velmi schopný obchodník. Správní orgán je přesvědčený, že v době internetu a sociálních sítí není problém najít si příslušné požadavky pro vstup do té či oné země, jenom musí dotýčný chtít tyto informace nejen najít, ale především následně tyto pravidla respektovat. Z tohoto důvodu správní orgán dovozuje, že v jeho případě nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu.
19. Žalobce není rovněž osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Správní orgán se dále v souladu s § 73 odst. 4 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, po kterou nemůže v jmenovaný vstoupit na území ČR. V jeho případě bude nezbytné nejprve vyhodnotit, zda jeho žádost o mezinárodní ochranu není zjevně nedůvodná dle § 16 zákona o azylu, případně zda na ni není třeba aplikovat § 25 zákona o azylu, kdy se řízení zastaví.

IV. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 9. 2025 v 10.55 hod přicestoval žalobce linkou č. X z Abú Dhabí a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Při hraniční kontrole se prokázal cestovním dokladem Mauricia na jméno Z. U. Z., datum narození dne X, státní příslušnost Mauricius. Tento doklad byl kompletním padělkem. Následně žalobce předložil svůj platný cestovní doklad, bez neoprávněných změn. Dokladem umožňujícím vstup na území ČR nedisponoval. Dne 15. 9. 2025 ve 13.40 hod mu byl odepřený vstup na území. Následně požádal o mezinárodní ochranu.
21. Dle poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 9. 2025 žalobce sdělil, že dne 12. 9. 2025 odletěl z Pákistánu do Kataru. Tam byl tři dny a pak letěl přes Abú Dhabí do Prahy. Z Pákistánu letěl na svůj pákistánský pas, v Kataru ho odevzdal převaděčovi a on mu dal ten mauricijský pas, se kterým přiletěl do Prahy. Zaplatil 2 miliony pákistánských rupií. Chtěl se dostat do Nizozemska, kde má známé a kamarády. Jel za nimi a chtěl tam pracovat. Bylo domluvené, že až přiletí, projde pasovou kontrolou a pojedje taxíkem do Nizozemska. Kdyby ho tu nechytli, tak by tu o azyl nežádal. K důvodům pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má náboženský problém, je Ahmadíjec, ve vlasti Ahmadíjce nenechají pracovat ani se modlit, nemají často povolený

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vstup do obchodů, když jde žalobce pracovat mimo oblast, kde bydlí, tak ho vyhodí. Otec zemřel, tak musí živit rodinu. Kvůli náboženství nemůže sehnat pořádnou práci.

22. Téhož dne byl s žalobcem provedený i pohovor. Uvedl, že Pákistán opustil, neboť chtěl odjet do zahraničí, abych tam pracoval a mohl živit rodinu, v Pákistánu kvůli své náboženské víře nedostane dobrou práci. Padělaný cestovní doklad mu obstaral převaděč, ten mu také naplánoval cestu, žalobce jen řekl, že se chce dostat do Nizozemska. Žalobce popsal, že odjel do F. pracovat v textilní továrně. Asi po týdnu se ostatní dělníci dozvěděli o jeho náboženství, musel utéct, aby zachránil svůj život. Na několik upřesňujících dotazů vysvětlil, že slyšel, že v jiných částech Pákistánu někdo lidem jejich náboženství ublížil, připustil, že osobně žádný incident nezažil, žalobce osobně nikdo neohrožoval. Jeho otec byl také Ahmadíjec, s prací problémy neměl, vydělával dost peněz. Žalobce pracoval asi rok ve firmě, která montovala solární panely, tam problémy neměl. Pak se to naučil, z firmy odešel pracovat na sebe, stalo se, že lidé nezaplatili, celkově neměl zakázky a neužíval se, takto pracoval asi čtyři roky. Nízké výdělky přičítá vysoké konkurenci. Majitel firmy byl Ahmadíjec, z firmy žalobce odešel, protože málo platili, chtěl vydělávat více. Pokud byl dotázán na situaci, kterou uvedl jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že si nemohl najít dobrou práci, protože jej jako Ahmadíjce vždy vyhodili, připustil, že to se nikdy nestalo. Vysvětlil, že mluvil obecně, že Ahmadíjce z každé práce vyhodí. Žalobce žil a pracoval v místě, kde je většina lidí Ahmadíjců, tam žádné problémy neměl. Ale jednou šel pracovat do F., pak musel utéct. Do F. šel za vyšším výdělkem. Ve velkých městech je víc příležitostí, více práce a vydělává se více peněz. V textilce ve F. pracoval jen tři dny. K rozporu, že uváděl, že po týdnu musel utéci, vysvětlil, že je nervózní, že se asi spletl. K dotazu na další rozpory ohledně situace, jak se v textilce o jeho náboženství dozvěděli, uvedl, že to myslel obecně, že lidé poznají, že jsou Ahmadíjci podle toho, jak se modlí, a že je lidé nechtějí zaměstnávat. Ale žalobce žádný problém neměl, protože odešel dřív, než nějaký problém vznikl. Odešel hned, jak kolega zjistil, že je Ahmadíjec. Kdy se to stalo neví. Asi před 5 až 5,5 lety, předtím, než pracoval se solárními panely. V místě jeho bydliště má jejich komunita pronajaté pozemky od vlády na sto let, takže u nich nikdo jiný, než Ahmadíjci nesmí bydlet. Ale v okolních vesnicích samozřejmě žijí i jiní lidé. Ke konkrétním dotazům na diskriminaci žalobce uvedl, že mluvil obecně, v jiných částech Pákistánu jsou Ahmadíjci diskriminováni, on se osobně s diskriminací nikdy nesetkal. Žalobce dále uváděl, že když zákazníci odmítnou zaplatit Ahmadíjci, tak se to neřeší přes policii, ale jde se za staršími naší obce a oni to zařídí. Žalobci se nikdy nestalo, že by mu někdo nezaplatil. K dotazu, proč to tedy uváděl, vysvětlil, že to myslel tak, že to riziko existuje a že když nezaplatí Ahmadíjec, tak se to dá řešit, ale když by nezaplatil někdo jiný, tak může být kvůli náboženství těžké ty peníze dostat, protože se musí postupovat podle zákona a musí sejít na policii. O mezinárodní ochranu žádá, protože chce v Evropě zůstat pracovat, aby mohl živit rodinu. A taky protože tady jsou Ahmadíjci. Ne v ČR, chce jít tam, kde je velká komunita. V Pákistánu jiné potíže než nízké výdělky neměl.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že je třeba vydat rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, a to dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečností, že jmenovaný přicestoval do ČR a chtěl vstoupit na její území, přestože k tomu není oprávněn, neboť nedisponuje žádným

dokladem opravňujícím jej ke vstupu na území ČR. Do ČR přicestoval za použití kompletního padělku cestovního dokladu a vydával se za jinou osobu, občana Mauricia, který nepodléhá vízové povinnosti. Svou skutečnou totožnost a státní příslušnost přiznal a svůj vlastní doklad totožnosti předložil teprve poté, co byl jeho pokus o neoprávněný vstup odhalen a byl mu odepřen vstup na území ČR. Cestu, včetně padělaného dokladu, mu zařídil za úplatu převaděč. Zároveň z jeho výpovědi vyplynulo, že v ČR nehodlá setrvat a chce pokračovat do Nizozemska, kde má známé a kde chce pracovat. Správní orgán s ohledem na výše uvedené shrnuje, že výše jmenovaný se tedy již dopustil jednání, které lze bezesporu označit za porušování veřejného pořádku, když se pokusil vědomě neoprávněně vstoupit na území ČR za použití padělaného cestovního dokladu, který si opatřil za úplatu, a vydával se za jinou osobu, občana jiného státu, aby obešel vízovou povinnost. Dle názoru správního orgánu v případě jmenovaného existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že jmenovaný veřejný pořádek již narušoval, ale především v tom, že ve svém jednání hodlá pokračovat, neboť chce opustit ČR a pokračovat ve své cestě do Nizozemska. Svou žádost o mezinárodní ochranu ostatně podal až poté, co jeho pokus dostat se na území ČR, potažmo Evropské unie, neuspěl a byl mu odepřen vstup. Přitom je zřejmé, že skutečnosti, které jmenovaného dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byly známy již před příjezdem do ČR a odepřením vstupu na území, pokud jsou tato tvrzení pravdivá. Lze tedy dovodit, že tak učinil proto, aby obešel zákaz vstupu na území. Žádost výše jmenovaného o mezinárodní ochranu v ČR se tedy nutně jeví jako podaná účelově s cílem obejít jak zákonné podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území, tak odepření vstupu uložené Policií ČR, a dostat se na území ČR, potažmo Evropské unie, a pokračovat do své zamýšlené cílové země, neboť by mu to jinak nebylo umožněno. Správní orgán účelovost hodnotil pouze ve vztahu vstupu na území, z hlediska postupu žadatele, nikoliv ve vztahu k obsahu samotné žádosti o mezinárodní ochranu, která teprve bude posuzována. Správní orgán dále upozornil na skutečnost, že jmenovaný nepřicestoval do ČR ze žádné země, kde by byl jakkoliv ohrožen, nýbrž ze Spojených arabských emirátů a již předtím pobýval v Kataru. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu se tedy dle názoru správního orgánu jmenovaný pokouší vynutit si vstup na území, k němuž by jinak nebyl oprávněn. Správní orgán dále konstatoval, že podle § 73 odst. 2 zákona o azylu podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevzniká žadateli právo na vstup na území a žádost o mezinárodní ochranu nelze vnímat jako způsob vynucení si vstupu na území. S ohledem na výše uvedené má správní orgán za prokázané, že povolení vstupu jmenovaného na území ČR a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by vedlo k ohrožení veřejného pořádku v ČR i obecně Evropské unie. Jeho účastníka pak nesvědčí o tom, že by své zákonné povinnosti hodlal nyní respektovat. Z výše popsanych okolností naopak plyne, že o mezinárodní ochranu požádal ve snaze zajistit si vstup na území a že hodlá ČR opustit a neoprávněně vstoupit na území jiného státu, do Nizozemska. Je zřejmé, že skutečnosti, které jmenovaného vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu musely být bezesporu známy již před příjezdem do ČR a odepřením vstupu na území, žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve poté, co Policie ČR zhatila jeho pokus o neoprávněný vstup na území ČR. K cestě do ČR použil padělaný cestovní doklad a vydával se za jinou osobu, cestu do Evropy mu za úplatu zařídil převaděč, který mu obstaral i doklad. Správní orgán si je samozřejmě vědom skutečnosti, že řada lidí, prchajících z vlasti z důvodu represí či ohrožení života, je nucena porušit migrační

předpisy, např. nelegálním přechodem hranice, užitím padělaných dokladů apod., nicméně účastník z Pákistánu vycestoval zcela legálně na základě vlastního cestovního pasu a padělaný doklad použil teprve ke své cestě z Kataru, kde jeho život již ohrožen nebyl, do ČR. Z postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se dostal na území ČR, přestože mu byl Policií ČR odepřen vstup, využije jakékoliv možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, čemuž nasvědčuje nejen žadatelovo dosavadní nerespektování právního řádu, ale především přiznaný záměr v protiprávní činnosti pokračovat, opustit ČR a vstoupit neoprávněně do dalšího státu Evropské unie. V porušování povinností by mu případně uložené mírnější opatření spočívající ve zvláštním opatření dle § 47 zákona o azylu, tedy v povinnosti zdržovat se v určeném pobytovém středisku, nebo se ve stanovené době osobně hlásit ministerstvu, fakticky nijak nebránilo. Správní orgán odkázal také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89, dle kterého správnímu orgánu „nelze vytýkat, že za rozhodnou skutečnost považoval protiprávní jednání stěžovatele spočívající v prokazování se padělanými doklady. Toto jednání vedle důsledků ve smyslu zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu naplňuje rovněž skutkovou podstatu trestného činu. Vědomé prokázání se padělanými doklady je natolik závažné porušení právních předpisů, že značně zužuje prostor pro udělení zvláštního opatření. Jakkoliv je tedy obecně nutné upřednostnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, v případech závažného jednání, jakým je prokázání se padělaným dokladem, lze takto postupovat pouze výjimečně“.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud současně neopomněl, že řízení o nepovolení vstupu podle § 73 a § 74 zákona o azylu je fakticky i podle čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, zajištěním (dále jen „směrnice 2013/33/EU“), a proto se na soudní přezkum uplatní závěry rozsudku velkého senátu SDEU ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, podle nichž musí soud z moci úřední přihlížet i k těm nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které účastníci nenamítali (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39, č. 4456/2023 Sb. NSS).
25. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 73 odst. 7 zákona o azylu). Shledal, že žaloba není důvodná.
26. Podle § 73 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Policie předá žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, do přijímacího střediska na mezinárodním letišti, nejsou-li splněny důvody pro jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“
27. Podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

28. Podle § 73 odst. 4 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
29. V případě žalobce je mezi účastníky řízení nesporné, že se pokusil vstoupit na území ČR bez oprávnění ke vstupu a pobytu na území, vydával se za jinou osobu, k čemuž při své identifikaci předložil padělaný cestovní doklad, získaný od převaděče vědomě a za úplatu, z vlasti vycestoval na svůj platný cestovní doklad. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce také zcela jasně uvedl, že jeho cílovou zemí bylo Nizozemí, kde chce vydělávat peníze a má tam kamarády, ve vlasti byl diskriminován, neboť je Ahmadíjec. Kdyby tu nebyl chycen, o mezinárodní ochranu by tu nežádal.
30. V projednávané věci byl mezi účastníky spor o tom, zda je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, případně zda bylo možné v jeho případě účinně uplatnit zvláštní opatření.
31. SDEU v rozsudku ze dne 15. 2. 2016 ve věci J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C 601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ uvedených v jiných směrnících v judikatuře Soudního dvora se uplatní rovněž v případě směrnice 2013/33/EU. Odkázal tedy na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O., C 554/13). Také zopakoval, že pojem „veřejná bezpečnost“ zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu a že veřejná bezpečnost může být dotčena zásahem do funkčnosti základních institucí a veřejných služeb, jakož i přežití obyvatelstva, stejně jako nebezpečím vážného narušení vnějších vztahů nebo mírového soužití národů anebo zásahem do vojenských zájmů (viz rozsudek ze dne 23. 11. 2010 ve věci Land Baden Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis, C 145/09). Shrnuje tedy, že narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) směrnice 2013/33/EU [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. soudu] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti předmětného členského státu.
32. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *„postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [pozn.: tehdy platné právní úpravy, která je obdobou aktuálně platného § 73 odst. 3 písm. c)] postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka*

hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení „závažným způsobem“. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti.“

33. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že samotný nelegální vstup či pobyt na území neodůvodňuje vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Neztotožňuje se však s tím, že pod pojem nelegálního vstupu či pobytu je nutno zahrnout i jednání spočívající v předložení padělaných dokladů. Použití padělaného cestovního dokladu je totiž dalším jednáním, ke kterému se žadatel o azyl nemusí uchýlit ani v případě, že nedisponuje potřebným dokladem pro vstup na území. Vědomé užití padělaného cestovního dokladu představuje závažný prohřešek, který podle právního řádu ČR může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), který nelze bagatelizovat. Jak ovšem vyplývá z judikatury, ani nepovolený vstup na území doprovázený předložením byť i vědomě padělaného dokladu ještě neodůvodňuje závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, tedy skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti, aniž by k takovému jednání přistoupily další okolnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 28, či rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 52 A 12/2023-38, ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37, ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023-36, a navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023-24, ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 Azs 311/2023-25, a ze dne 14. 12. 2023, č. j. 1 Azs 221/2023-45, nebo rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2023, č. j. 50 A 11/2023- 20, či ze dne 12. 6. 2024, č. j. 56 A 7/2024-34). Takovými okolnostmi podle judikatury může být např. předchozí protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území ČR, projevený úmysl pokračovat v protiprávním jednání cestou do jiného členského státu, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod. (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37). Například v rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele, u něhož k nelegálnímu vstupu s padělaným dokladem, který by bez dalšího nemohl jako důvod nepovolení vstupu na území ČR dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu obstat, přistoupilo předchozí porušování právních předpisů během pobývání na Kypru a žádost o mezinárodní ochranu motivována nikoli azylově relevantními důvody. V rozsudku ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, Nejvyšší správní soud shledal důvod pro nepovolení vstupu v případě žadatele, u něhož k předložení padělaného povolení k pobytu údajně vydaného Portugalskem přistoupil další důvod spočívající v tom, že v případě povolení vstupu hodlal i v budoucnu porušovat migrační předpisy svým přesunem do Portugalska. Obdobně tomu bylo též ve věcech řešených v rozsudcích Krajského soud v Praze ze dne 17. 10. 2023, č. j. 48 A 5/2023-25, a ze dne 26. 9. 2023, č. j. 45 A 5/2023-27 (k vědomému pokusu o vstup na území za použití padělaného oprávnění k pobytu přistupovalo sdělení, že cílovou zemí žadatele je jiná země EU, přičemž do ČR přicestoval, neboť to byla nejjednodušší cesta do Evropy, a zjevně bezdůvodná účelová žádost o mezinárodní ochranu).

34. Takové další okolnosti přistoupily i v nyní projednávaném případě.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

35. Žalovaný dovedl zneužití institutu mezinárodní ochrany z toho, že o ni žalobce požádal až poté, co jeho pokus dostat se na území neuspěl a byl mu odepřen vstup. Odepření vstupu na území následovalo po hraniční kontrole v tranzitním prostoru letiště. Přihlášení se bez prodlení je přitom podmínkou nestíhatelnosti ve smyslu čl. 31 Ženevské úmluvy, podle něhož „[s]mluvní státy [a tedy i České republika] se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost“. Zákon o azylu ani jiný právní předpis přitom nestanoví žádný přesný postup pro způsob přihlašování, proto je třeba „přihlášení se bez prodlení“ posuzovat vždy podle okolností konkrétního případu. Podle výkladu Nejvyššího správního soudu prostý fakt, že cizinec podal žádost až několik hodin poté, co mu byl policií odepřen vstup na území ČR, v žádném případě neodůvodňuje závěr o účelovosti mezinárodní ochrany a potažmo o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30, bod 39). V projednávaném případě jde však o situaci odlišnou, žalobce neměl v ČR vůbec úmysl o mezinárodní ochranu žádat. Výslovně uvedl, že kdyby jeho padělaný doklad nebyl odhalený, že by v ČR o mezinárodní ochranu vůbec nežádal, chtěl jet taxíkem do Nizozemska. Tento svůj úmysl následně potvrdil i při pohovoru, ze kterého je zřejmé, že pro žalobce je podstatné, že v Nizozemsku má kamarády, bude tam moci vydělávat a je tam jeho náboženská komunita (na rozdíl od ČR).
36. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom lze dále dovodit, že vyjádření úmyslu pokračovat v nelegální cestě je okolností, která snižuje důvěru cizince, že se podřídí právnímu řádu ČR (srov. např. rozsudky ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Azs 62/2021-49).
37. Pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, č. j. 52 A 12/2023–38, potvrzený usnesením ze dne 19. 10. 2023, č. j. 9 Azs 221/2023-24, rozsudek téhož soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023–37, potvrzený usnesením ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 Azs 311/2023-25, tam je skutková situace odlišná minimálně v tom, že krajský soud nevyloučil, že cizinec mohl mít úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po projití pasovou kontrolou, v nyní projednávaném případě žalobce explicitně uvedl, že kdyby nebyl odhalen, o mezinárodní ochranu by v ČR vůbec nežádal.
38. S ohledem na tyto okolnosti lze potvrdit závěr žalovaného o účelovosti jednání žalobce. V projednávaném případě byly zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. Uvedené konkrétní okolnosti případu žalobce tak dle názoru soudu ve shodě se žalovaným důvodně svědčí o domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
39. Na základě řazení spisu a podle obsahu napadeného rozhodnutí lze předpokládat, že pohovor s žalobcem byl provedený až po vydání rozhodnutí o navrácení (byť stejného dne). Lze však dodat, že ani obsah následného pohovoru nezpochybňuje závěry přijaté žalovaným, spíše naopak. Žalobce nejprve tvrdil, že odjel do F. pracovat v textilní továrně, odkud musel utéct, aby zachránil svůj život. Následně bylo objasněno, že v této továrně pracoval před více než pěti lety a žádný incident tam nenastal. Žalobce v žádné ze svých prací žádné diskriminaci z důvodu svého náboženství nečelil a v souvislosti se svým náboženstvím žádné problémy neměl, veškeré obtíže měl z doslechu od jiných lidí

v jiných částech Pákistánu. Žalobce sám chtěl toliko vydělat více peněz. O mezinárodní ochranu žádá, protože chce v Evropě zůstat pracovat, aby mohl živit rodinu, chce jít tam, kde je velká komunita Ahmadíjců, což v ČR není. V Pákistánu jiné potíže než nízké výdělky neměl.

40. Soud nepřisvědčil ani námitce, že u žalobce mohla být aplikována zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
41. Pokud jde o faktické důsledky odepření vstupu na území, je situace srovnatelná se zajištěním osoby, neboť taková osoba je omezena ve svobodném pohybu, jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
42. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona o azylu, podmínkou rozhodnutí o nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit (resp. nepovolit vstup na území) žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a je-li uložení zvláštního opatření dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o nepovolení vstupu podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době.
43. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout výše uvedeného účelu mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
44. Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je namístě důsledně zohlednit důvod nepovolení vstupu a pobytovou historii žadatele. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území.
45. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu

delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a nelegálně setrval na území ČR, popřípadě jiných členských států. K tomuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19).

46. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (především vědomý pokus o vstup na území za použití padělaného cestovního dokladu a sdělení, že cílovou zemí žalobce je Nizozemí, kde má kamarády, možnost výdělků a náboženskou komunitu). Motivace žalobce zůstat dobrovolně v ČR do ukončení jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany je takřka nulová a je velmi vysoká pravděpodobnost jeho dalšího nekontrolovaného cestování po Evropské unii do země, která bude lépe vyhovovat jeho cíli, tj. vydělat si peníze a setkat se s kamarády a se svou náboženskou komunitou. Lze se oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce naplnil své úmysly a pokračoval by dále do jiného členského státu, ačkoliv k tomu nemá oprávnění. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Přes stručné odůvodnění závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V projednávané věci nevyšly najevo další okolnosti, které by naopak svědčily v prospěch účinnosti zvláštních opatření, které by byl žalovaný zvážil, ale neučinil tak. Posouzení této otázky žalovaným považuje soud proto vzhledem ke skutkovým okolnostem za dostatečné.
47. K žalobnímu tvrzení, že žalobce čelil systematické diskriminaci, soud zdůrazňuje, že žádné takové skutečnosti z pohovoru se žalobcem nevyplynuly, žalobce žádnému negativnímu jednání ve vlasti nečelil, doposud vše předběžně nasvědčuje tomu, že vycestoval z výlučně ekonomických důvodů (byť soud tímto nechce jakkoliv předjímat posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany). K popisu obecné situace Ahmadíjů v Pákistánu soud konstatuje, že se míjí s předmětem tohoto řízení a přezkumu soudem, neshledal tak důvod pro doplnění dokazování odkazovanými zprávami.
48. Soud nemá za pravdivé tvrzení, že žalobce neměl žádné povědomí, že jeho cestovní doklad je padělaný. Žalobce je zdravou osobou, čtyři roky samostatně podnikal v oblasti servisu solárních panelů, byl schopen též zažádat o úvěr, vyřídit na úřadě svůj pravý cestovní doklad a s převaděči si domluvit zakoupení padělaného dokladu, nemohl tedy předpokládat, že cestovní doklad vydaný na jiné jméno a jinou státní příslušnost, za který zaplatil převaděči, by snad mohl být pravý.
49. Taktéž není zjevně pravdivé tvrzení, že si žalobce si sám nezvolil cílovou destinaci, vypověděl, že si cílovou zemi, tj. Nizozemsko zvolil, protože tam má kamarády, chtěl tam vydělat peníze a je tam komunita Ahmadíjců. Převaděč mu zjevně jen pomohl s konkrétním plánem na realizaci cesty. Také tvrzení, že šlo o „únik“ ze země a že legálním vycestováním by se vystavil nebezpečí dalšího pronásledování, nejsou zcela přesná. Žalobce vycestoval zjevně s rozmyslem, po naplánování své cesty, přitom incident, který jej měl vést k vycestování, se stal před více než pěti lety, nadto pak žalobce vysvětlil, že vlastně ani k žádnému incidentu nedošlo, že jen slyšel, že ostatní Ahmadíjci mohou mít v jiných částech země nějaké problémy. Žalobce též vycestoval legálně na svůj cestovní pas, se získáním pasu ani s vycestováním z Pákistánu žádné obtíže neměl,

nešlo tedy o situaci tvrzenou v žalobě, že žalobce použil padělaný cestovní doklad, aby se vyhnul problémům s úřady své země.

50. Za této situace nelze přeceňovat ani žalobní tvrzení, že žalobce by nyní vyčkal výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR na jejím území dobrovolně.
51. K výhradám žalobce vůči prostředí v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně je třeba uvést, že tyto jsou formulovány zcela obecně, bez jakékoli konkrétní vazby k osobě žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě zjištěných skutečností nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Z protokolu o poskytnutí údajů vyplývá, že žalobce je zcela zdravý a nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby, rovněž z výpovědi žalobce nevyplynuly okolnosti svědčící o jeho případné zranitelnosti. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování hodnotil schopnost pobytu žalobce v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně při současném posouzení účinnosti uložení zvláštních opatření. Žalobce neuvádí, že právě on sám by měl kvůli podmínkám v zařízení na letišti narušený psychický stav či jakékoli jiné konkrétní problémy.
52. Soud pouze nesouhlasí s dílčím odůvodněním žalovaného, že žalobce přicestoval z bezpečné země (Spojené arabské emiráty, resp. Katar), kde nebyl jakkoliv ohrožen. Z napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, jak žalovaný k tomuto závěru došel. Ve vyjádření k žalobě žalovaný tuto myšlenku rozvíjí, když uvádí, že tyto státy sice nejsou smluvními státy Úmluvy o postavení uprchlíků z roku 1951, ale to nic nemění na tom, že jde o státy, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, správnímu orgánu není známo, že by Ahmadíjové byly v těchto státech pronásledovány, zároveň obě země udělují za předpokladu splnění tamějších podmínek pracovní či jiné druhy pobytových víz. Tuto argumentaci je nutno odmítnout, k možnosti žalobce získat jakékoliv pobytové oprávnění v těchto zemích nejsou ve správním spise žádné informace a podklady, stejně jako k situaci Ahmadíjů v těchto zemích. Ze skutečnosti, že žalobce cestoval přes tyto země nelze účelovost postupu žalobce dovozovat.
53. Toto pochybení žalovaného však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když šlo toliko o jeden z více argumentů, zjevně spíše podpůrného charakteru, odůvodnění žalovaného obстоjí i s touto dílčí výhradou. Ostatní žalobní námitky soud důvodnými neshledal, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. října 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně